

Необходимо е да се осигури специална защита на правата на определени заинтересовани лица и по-специално на кредиторите, миноритарните акционери и данъчните органи, но това трябва да бъде в съответствие с принципа на пропорционалност съгласно тълкуването му от Съда.

В този контекст Португалската република би могла например да определи стойността на нереализираната капиталова печалба, по отношение на която иска да запази данъчната си юрисдикция, стига това да не предполага незабавна изискуемост на данъка, нито отлагане на плащането му при определени условия.

Що се отнася до целта за гарантиране на ефективен данъчен контрол и за борба с избягването на данъци, тя също би могла да се постигне с мерки, налагащи по-малко ограничения, като се използват механизмите, предвидени в Директива 77/799/ЕИО ⁽¹⁾ на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите членки в областта на прякото данъчно облагане или Директива 2008/55/ЕО ⁽²⁾ на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки.

Според Комисията португалското законодателство надхвърля необходимото за постигане на преследваните цели, т.е. за гарантиране на ефективността на данъчния режим. Ето защо Комисията счита, че португалското законодателство трябва да прилага един и същи критерий както когато седалището или действителното управление се преместват, а имуществото се прехвърля извън територията на Португалия, така и когато остават там: данъкът трябва да се събира само, когато увеличението на стойността на активите бъде реализирано.

⁽¹⁾ ОВ L 336, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 21.

⁽²⁾ ОВ L 150, стр. 28.

Иск, предявен на 25 януари 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия

(Дело C-41/10)

(2010/C 80/34)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: G. Rozet и N. Yerrell)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

— да се установи, че като е транспонирало неправилно и непълно Директива 73/239/ЕИО ⁽¹⁾ и Директива 92/49/ЕИО ⁽²⁾, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по-конкретно по членове 6, 8, 15, 16 и 17 от Първа директива 73/239/ЕИО, както и по членове 20, 21 и 22 от Трета директива 92/49/ЕИО,

— да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С настоящия иск Комисията поддържа, че дейността на белгийските взаимноосигурителни дружества в областта на допълнителното здравно осигуряване, което не е част от законоустановена схема за социално осигуряване, не е в съответствие с Първа директива и с Трета директива за застраховането, различно от животозастраховане. Всъщност, доколкото на пазара на допълнителното здравно осигуряване са в пряка конкуренция със застрахователните компании, взаимноосигурителните дружества трябвало да се подчиняват на същия правен режим като последните. В това отношение ищецът оспорва твърдението на ответника, че предлаганите от взаимноосигурителните дружества услуги по допълнително здравно осигуряване попадали в обхвата на изключението, предвидено в член 2, параграф 1, буква г) от Първа директива и поддържа, че покритието по допълнителното осигуряване не може да се приравни на „застраховане, което съставлява част от законоустановена система на социално осигуряване“.

На първо място Комисията отбелязва, че разпоредбата на член 6 от Първа директива изисква достъпът до дейността по пряко застраховане да е обусловен от предварително официално разрешително, което да се поиска от компетентните органи на държавата членка, на чиято територия предприятието е установило своето седалище. Белгийските взаимноосигурителни дружества обаче нямали разрешителни съгласно посочената разпоредба що се отнася до дейността им по допълнително здравно осигуряване.

На второ място ищецът твърди, че ответникът е нарушил член 8, параграф 1, буква а) от Първа директива доколкото взаимноосигурителните дружества не фигурират сред законоустановените правно-организационни форми за застрахователните компании в Белгия. Освен това на взаимноосигурителните дружества се разрешавало да извършват широк обхват от дейности, които нямат пряка връзка с осигурителната им дейност, докато съгласно член 8, параграф 1, буква б) предприятието трябва да ограничи предмета си на дейност до застрахователната дейност и до пряко произтичащите от нея дейности, като се изключи всяка друга търговска дейност. Белгийското законодателство поставяло проблем и с оглед на член 8, параграф 1, буква в) доколкото той предвижда, че предприятието трябва да представи програма за дейност в съответствие с член 9 от директивата. Взаимноосигурителните дружества обаче изобщо не представяли подобна програма за дейността си по допълнително здравно осигуряване. Накрая белгийските взаимноосигурителни дружества не носели задължението да притежават минималния гаранционен фонд, противно на изискването, предвидено в член 8, параграф 1, буква г) от Първа директива.

На трето място Комисията твърди, че по силата на член 13 и следващите от Първа директива (по-конкретно членове 16, 16а и 17), както и на член 15 и членове 20—22 от Трета директива, взаимноосигурителните дружества трябва да образуват достатъчни технически резерви за своята дейност по допълнително здравно осигуряване, както и да установят достатъчна граница на платежоспособност за цялата си дейност. В Белгия обаче границата на платежоспособност за предоставеното от взаимноосигурителните дружества допълнително осигуряване е била въведена само през 2002 г. и начинът на изчисляване на тази граница е различен от предвидения в Първа директива.

- (¹) Първа директива 73/239/ЕИО на Съвета от 24 юли 1973 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно достъпа до и упражняването на пряка застрахователна дейност, различна от животозастраховане (ОВ L 228, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 14).
- (²) Директива 92/49/ЕИО на Съвета от 18 юни 1992 година относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с прякото застраховане, различно от животозастраховането и за изменение на Директиви 73/239/ЕИО и 88/357/ЕИО (Трета директива за застраховането, различно от животозастраховане) (ОВ L 228, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 53).

**Преюдициално запитване, отправено от Højesteret (Дания)
на 28 януари 2010 г. — Viking Gas A/S/ BP Gas A/S**

(Дело C-46/10)

(2010/C 80/35)

Език на производството: датски

Запитваща юрисдикция

Højesteret

Страни в главното производство

Жалбоподател: Viking Gas A/S

Отговорник: BP Gas A/S

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли разпоредбите на член 5 във връзка с член 7 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (¹) да се тълкуват в смисъл, че предприятието Б носи отговорност за нарушаване на право върху търговска марка, ако пълни с газ и след това

продава бутилки, които произхождат от предприятието А, когато са налице следните фактически обстоятелства:

1. А продава газ в т. нар. композитни бутилки със специфична форма, която е регистрирана като такава, т.е. като търговска марка, обозначаваща опаковката, в Дания и в Общността. А не е притежател на тези марки, обозначаващи опаковката, но притежава изключителна лицензия да ги използва в Дания и правото на иск за нарушение върху търговската марка в Дания.
2. При първата покупка на пълна с газ композитна бутилка от дистрибутор на А, потребителят плаща и за бутилката, която по този начин става негова собственост.
3. А пълни отново композитни бутилки по такъв начин, че потребителите отиват при дистрибутор на А и срещу заплащане за газа заменят празна композитна бутилка за подобна бутилка, която е напълнена от А.
4. Б осъществява дейност по пълнене на газ в бутилки и по-специално — в композитни бутилки, обхванати от посочената в точка 1 марка, обозначаваща опаковката, като потребителите отиват при дистрибутор на Б и срещу заплащане за газа заменят празна композитна бутилка за подобна бутилка, която е напълнена от Б.
5. Когато въпросните композитни бутилки са напълнени с газ от Б, последният им залепва надписи, посочващи, че пълненето е било извършено от него?
2. Ако може да се предположи, че по принцип потребителите ще придобият впечатлението, че съществува връзка между Б и А, това има ли значение за отговора на първия въпрос?
3. Ако на първия въпрос бъде отговорено отрицателно, резултатът би ли могъл да бъде различен поради факта, че композитните бутилки — освен обстоятелството, че са обхванати от горепосочената марка, обозначаваща опаковката — носят словни и/или фигуративни марки, регистрирани от А (отпечатани върху бутилката), които си остават видими независимо от надписите на Б?
4. Ако на първия или на третия въпрос бъде отговорено утвърдително, резултатът би ли могъл да бъде различен като се има предвид, че по отношение на други видове бутилки, които не са обхванати от горепосочената марка, обозначаваща опаковката, но носят словната и/или фигуративната марка на А, последното в продължение на много години е приемало и продължава да приема други предприятия да пълнят тези бутилки?